

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 21 grudnia 2017 roku Stowarzyszenie (...) w W. wniosło o zasądzenie od M. N. kwoty 2.394,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powód jest uprawniony do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi n.in. na polu publiczne wykonanie i publiczne odtworzenie. Dochodzone roszczenie wynika z zawartych z pozwanym umów licencyjnych: z dnia 26.08.2014r. (...), z dnia 28.04.2017r. (...) i z dnia 28.04.2017r. (...), dotyczących publicznych odtworzeń utworów muzycznych i słowno-muzycznych dokonywanych w prowadzonym przez pozwanego (...). Kwota dochodzona pozwem stanowi sumę zaległych wynagrodzeń autorskich w wysokości 2.353,60 zł oraz skapitalizowanych odsetek w wysokości 40,50 zł.

(pozew k. 2-3)

Nakazem zapłaty z dnia 4 stycznia 2018 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego solidarnie dochodzoną pozwem kwotę oraz orzekł o kosztach procesu.

(nakaz zapłaty k. 25)

W dniu 23 stycznia 2018 roku pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty i uznając powództwo w całości wniósł o nieobciążanie kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwota należności głównej została zapłacona w całości w dniu 17 stycznia 2018 roku, a wniosek o zwolnienie od kosztów procesu wynika z trudnej sytuacji majątkowej. Podniósł także, iż powód zgodził się na rozłożenie należności na raty, a mimo to wystąpił na drogę sądową.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 30)

Pismem z dnia 23 lutego 2018 roku powód cofnął pozew co do kwoty 2.394,10 zł. Nie wypowiedając się jednak co do dotychczasowego żądania odsetek od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu podtrzymano żądanie zasądzenia kosztów procesu wskazując, że należność została uiszczona dopiero na skutek wniesienia powództwa, a pozwany dał powody do wytoczenia powództwa swoją postawą nie reagując na przedstawiony pisemny projekt porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia i zalegał z płatnościami za kolejne okresy.

W dniu 26 marca 2018 roku powód sprecyzował, że popiera powództwo w zakresie odsetek za okres od wniesienia powództwa do dnia zapłaty, kapitalizując je do kwoty 12,40 zł.

(pisma k. 37-40, k. 47)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.08.2014r. M. N. zawarł ze Stowarzyszeniem (...) w W. umowę licencyjną Nr (...) na publiczne odtwarzanie i udostępnianie utworów za pośrednictwem urządzeń audio w (...). Zgodnie z § 5 umowy licencjobiorca zobowiązał się do uiszczania wynagrodzenia w wysokości 100 zł miesięcznie, powiększonego o podatek Vat, w terminie 14 dni od wystawienia faktury (§ 6).

(umowa k. 9)

W dniu 28.04.2017r. zostały zawarte kolejne umowy o Nr (...) dotyczące różnych lokali prowadzonych przez M. N.. Kwoty wynagrodzeń zostały określone na poziomie po 181,35 zł miesięcznie oraz z podatek VAT.

(umowy k. 10, 10-11, 13-14)

W dniu 17 sierpnia 2017 roku Stowarzyszenie (...) wystosowało wezwanie do zapłaty, które w tej dacie wyniosło 1.384 zł. Zastrzeżono możliwość zawarcia porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia.

W dniu 13 września 2017 roku M. N. wystosował mail do stowarzyszenia, potwierdzając zaległość i jej wysokość oraz wystąpił z prośbą o rozłożenie należności na raty.

W odpowiedzi, w dniu 22 września 2017 roku stowarzyszenie zaproponowało rozłożenie spłaty na cztery miesięczne raty, płatne do 15-go każdego miesiąca.

Wobec braku odpowiedzi, w dniu 16 października 2017 roku pełnomocnik stowarzyszenia wysłał ponaglenie, celem uzyskania stanowiska dłużnika w przedmiocie porozumienia.

M. N. odpisał: „Niech tak zostanie”.

Niejasność odpowiedzi spowodowała, że stowarzyszenie w dniu 28 listopada przesłało projekt porozumienia w tym przedmiocie. Nie uzyskano jednak żadnej odpowiedzi.

(wezwanie do zapłaty k. 16-17, dowód nadania k. 18-19, maile k. 20, 21, projekt porozumienia k. 22)

W dniu 17 stycznia 2018 roku M. N. uiszczył z tytułu zaległości kwotę 2.394,10 zł.

(dowód wpłaty k. 31)

W powyższym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśniając kwestie natury formalnej, należy wskazać iż wyrok w niniejszej sprawie zapadł na posiedzeniu niejawnym w myśl art. 148¹ k.p.c. Zgodnie z § 1, Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym, uznając po złożeniu przez strony pism procesowych, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Całokształt przytoczonych twierdzeń i materiał dowodowy w pełni obrazuje okoliczności faktyczne rozstrzygnięcia, nie stanowił sporu pomiędzy stronami, a pisma procesowe zawierają wyrażenie prawnego stanowiska stron. Postępowanie dowodowe zostało w całości oparte na dokumentach.

Powództwo w niniejszej sprawie było uzasadnione.

Niesporne okazały się zasadnicze elementy stosunku prawnego łączącego strony: istnienie umowy, wynikające z niej zobowiązanie pozwanego, zaległość oraz jej wysokość. Niesporne okazało się także naliczenie i skapitalizowanie odsetek przez stronę powodową.

Powód, jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi n.in. na polu publiczne wykonanie i publiczne odtworzenie, zawarł umowy z pozwanym. Dochodzone roszczenie wynika z trzech umów licencyjnych: z dnia 26.08.2014r. ((...)), z dnia 28.04.2017r. ((...)) i z dnia 28.04.2017r. ((...)), dotyczących publicznych odtworzeń utworów muzycznych i słowno-muzycznych dokonywanych w lokalach prowadzonego przez pozwanego (...). Umowy wprost określały wysokość miesięcznych zobowiązań w kwotach: 123 zł brutto i po 223,06 zł brutto. Okresy zaległości wynoszące odpowiednio 1 i po 5 miesięcy co do poszczególnych umów także pozostawały poza sporem.

Łączna kwota należności głównej w dacie wniesienia pozwu wyniosła więc 2.353,60 zł. Skapitalizowane na dzień wniesienia powództwa odsetki od każdej z kwot,

liczone od dnia następnego po upływie terminu płatności (14-dniowe terminy zapłaty) wyniosły łącznie 40,50 zł i także zostały przez pozwanego uznane poprzez dokonaną z tego tytułu zapłatę.

Powód potwierdził uiszczenie należności w dniu 17 stycznia 2018 roku i w tym zakresie cofnął powództwo. Cofnięcie powództwa nastąpiło przed wyznaczeniem rozprawy (art. 203 § 1 k.p.c.). Brak jest podstaw do stwierdzenia niedopuszczalności cofnięcia (art. 203 § 4 k.p.c.) – uzasadnia je spłata należności po wytoczeniu powództwa.

Z tych względów postępowanie, pomimo zasadności powództwa, podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

Zasądzona pozwem kwota to dalsze odsetki naliczone za okres od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Uiszczone odsetki w kwocie 40,50 zł obejmowały okres do wytoczenia powództwa. Kwota 12,40 zł obejmuje natomiast dalszy okres: od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia 16 stycznia 2018 roku (poprzedzającego dzień dokonania spłaty). Odsetki te zostały naliczone od kwoty 2.394,10 zł, przy czym podstawę naliczenia odsetek od zaległych odsetek stanowił art. 482 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 505 k.p.c., orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od zasądzenia kosztów procesu od strony pozwanej. Wniosek w tym zakresie został umotywowany trudną sytuacją finansową pozwanego.

Art. 102 k.p.c. stanowi o możliwości odstąpienia od obciążenia obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych w przypadkach szczególnie uzasadnionych. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, także dotyczące stanu majątkowego. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.01.1974 r., sygn. akt II CZ 223/73). Sąd Najwyższy przyjął, że przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. winny być brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy; o tym, czy

w konkretnej sprawie zachodzi „szczególnie uzasadniony przypadek” w rozumieniu art. 102 k.p.c., decyduje m.in. sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą sprawę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.12.1973 r., sygn. akt II CZ 210/73). W judykaturze zastrzega się, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03.07.2013 r., sygn. akt I ACA 660/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.07.2013 r., sygn. akt VI ACA 1414/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14.08.2013 r., sygn. akt I ACA 271/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21.11.2013 r., sygn. akt I ACA 672/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 04.06.2014 r., sygn. akt I ACA 132/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13.06.2014 r., I ACA 44/14).

W niniejszej sprawie nie istnieją przesłanki wynikające z przebiegu procesu, które uzasadniałyby zwolnienie pozwanego od obowiązku zwrotu kosztów stronie przeciwnej; nie znajduje także zastosowania art. 101 k.p.c. z przyczyn wskazanych poniżej.

To pozwany, jako dłużnik nie wywiązujący się z zobowiązań, zmusił powoda do zainicjowania sprawy sądowej i poniesienia dodatkowych kosztów.

Po powstaniu pierwszych zaległości powód wystosował wezwanie do zapłaty. Pozwany uznał swoje zobowiązanie, jednak zwrócił się z prośbą o rozłożenie należności na raty. Pomimo trwających rozmów pozwany zaniechał uiszczenia

kolejnych należności – na dzień wytoczenia powództwa zaległość zwiększyła się blisko dwukrotnie w stosunku do kwoty wskazanej w wezwaniu do zapłaty. Pozwany, choć wystąpił o rozłożenie należności na raty, pomimo korespondencji prowadzonej przez stronę powodową, nie podpisał proponowanego porozumienia, a jednocześnie zaniechał płacenia kolejnych kwot, powiększając zobowiązanie.

To brak kontaktu z jego strony, zaniechanie odpowiedzi na kolejne zapytania mailowe, brak reakcji na przedstawioną porozumienie oraz powiększanie kwoty zadłużenia spowodowały wniesienie pozwu. Sytuacja ta trwała od sierpnia 2017 roku, a pozew został wniesiony na koniec roku – po kilku miesiącach prób negocjacji z pozwanym. To, zdaniem Sądu, było zachowanie dłużnika, które uzasadniało wytoczenie powództwa i stanowi o braku szczególnych okoliczności uzasadniających zwolnienie od kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt 3 wyroku.

Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 1.037 zł (opłata od pozwu 120 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika 900 i opłata od pełnomocnictwa 17 zł).

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została określona na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 8 ust. 2 w zw. § 8 ust. 1 pkt 2 z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia apelacji.